

Blind Guardian

Recenze – The Forgotten Tales (CD)

Nové album speedových specialistů. Jistě, partička z německého Krefeldu ve speedu (rozumněj v metalu, ne drogách) jede těžce. Toto album však, jak už ostatně napovídá název, je sice nejnovějším, řadovým však není ani náhodou. A obsahem...? V podstatě z poloviny je tvořeno coververzemí, a to jak už použitými na předcházejících albech, a v tuzemsku prakticky na nedostupných singlech, tak zbrusu novými (nejzdařilejší z nich zdá se býti postupem času pomalu zklasičtělá oldfieldovka To France). Tato skutečnost plus dojem, že k vylámaní germánských zubů rozhodně nedošlo ani v případě méně známé, o to však možná milejší queenovské Spread Your Wings, napovídají, že tahle kompilační aktivita není způsobena stále ještě přetrvávající módou. Koneckonců tady vlastně ještě tři souborem natočené předělávky scházejí. Trochu mimo mísu se mohou zdát být obě - tři rock´n´rollové klasiky Surfin'USA plus Barbara Ann/Long Tall Sally, ovšem i ty svou bezproblémovostí ladí s happy přístupem kvarteta, jehož výsledkem je jako obvykle nářez s lidskou tváří. Druhá polovina výběru je zdánlivě nečekaně o něčem jiném, s ortodoxní polohou známou z dosavadní pětky alb má v podstatě společný jen základ, jedná se totiž o různě přearanžované verze starších skladeb. Zajímavé porovnání nabízejí především akustické podoby u Bright Eyes a Mordred´s Song. Kolik speed metalových kapel dokáže vystoupit úspěšně unplugged? Marné nejsou ani nově nahrané starší věci Black Chamber (zde v mnohem plnějším aranžmá) a tentokrát opravdu až bombasticky orchestrální (a instrumentální) Theatre Of Pain ukazující, kolik se může kapela naučit během nedlouhé kariéry (nebo je to spíše zásluhou lepších tvůrčích podmínek?). Za povšimnutí stojí zejména stále se lepšící vokální projev frontmana Hansiho Kürsche (ukážete mi na domácí scéně obdobně soběstačnou, zejména v citu pro skloubení melodie s textem, osobnost!) a o mnohem jistější výkon Thomena twokopaks Staucha. Slepí strážci (či spíše jejich gramofirma) se touto kolekcí snažili rozšířit přece jen limitovanou, byť oddanou fanouškovskou základnu, přičemž klíčovou roli tu sehrála titulní skladba dosud posledního singlu, coververze Mr.Sandman. Nedokážu si ani představit lepší provedení tohoto pokusu, přesto si však nejsem jistý příznivostí konečného efektu. I když, při nasazení zmíněné věci na obrazovky a do éteru by to mohlo leckoho překvapit. A i když se takovýmto kompilacím jinde vcelku logicky dostává pouze slovního hodnocení, v porovnání s jinými skládankami je tato propagačně/fanouškovská deska hodna lepšího bronzu. Už jen proto, že textová závislost (stylový obal opět hovoří za vše) kvarteta změny nedoznala (a to i v případě coververzí) a země (či co...) může být páně Tolkienovi o něco lehčí.

Redaktor: Marek Kukla (z časopisu Rock & Pop, srpen 1996, 8/154, ročník VII, 3 body z 5)